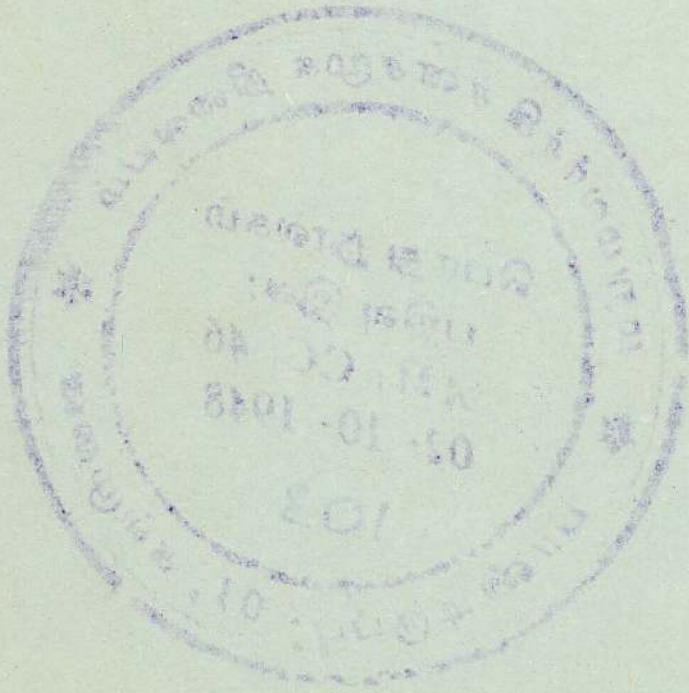
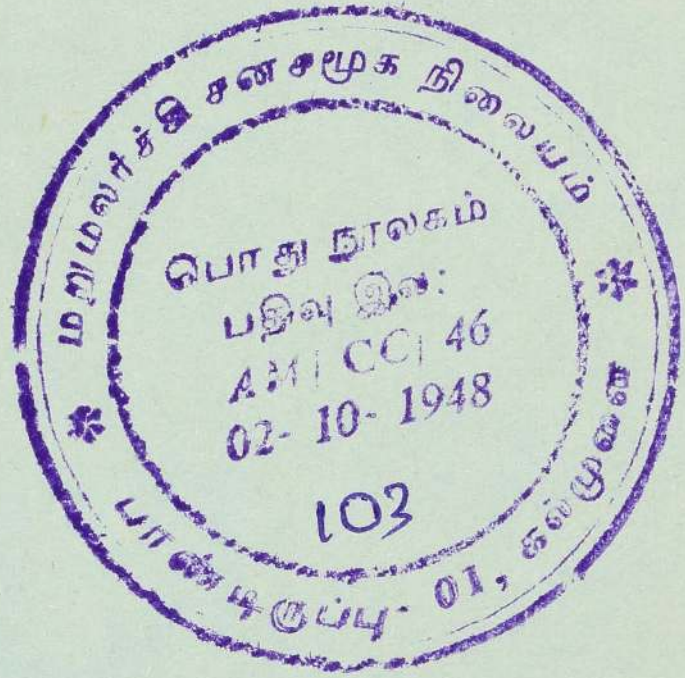

ಶೋಷಕಕಾರಿ

ಶೋಷಕಕಾರಿ
ಶೋಷಕಕಾರಿ

S. ARASARATNAM
"Raj Pathy"
V. V. Road
Kalmunai-2

வியூகம்
சோலைக்கீளி
எட்டாவது நரகம்

MAHARAJAN
"Raj Raj"
V. V. Road
Batticaloa

EDDAVATHU NARAHAM

A Collection of poems

by

SOLAIKILI

(U. L. M. Atheek)

Date of Birth: 01-03-1957

Address: 374, Sailan Road,
Kalmunai-04.

First Edition.....March 01-1988

Published by VIEW HUM

Cover designed by V Rajendra

Printed at St. Sebastian Printers, Batticaloa.

Price: 18-00

நினைவுகள்	01
வெள்ளை இரவு	03
எனது தாய்ப்பால்	05
எட்டாவது நரகம்	07
என் வரிக்குதிரைச் சவாரி	09
உயில்	11
நான்	13
இறகு உதிர்ந்த கிராமம்	15
ஒரு மாரி நோக்காடு	17
பேய் நெல்லுக் காயவைக்கும் வெயில்	19
வால் மனிதர்கள்	21
பாலூட்டிகள்	23
கால்மாட்டுச் சுழற்சிகள்	25
கொம்பன் காற்று	27
இதயத்துள் உறைகின்ற மேகம்	29
கவிதை எழுதாத ஒரு கோடைத்தினம் 1986ல்	31
நவீன இலங்காபுரி	33
பூனைக்கண் வெள்ளி	35
தொப்பி, சப்பாத்துச் சிசு	37
தொட்டில்	39
கருக்கல்	41
சிலும்பல்கள்	43
ஒன்றிப்பு	45
செத்த மரமும் சில மைனாக்களும்	47
அந்த வெல்வெட்டுப் பறவை	49
பூமரத்துச் சந்தி	51
வெயிலை விழுங்கும் சிறுக்கி	53
காதற் குதிரையும்	
அழுக்குபொதி சுமக்கும் கழுதைகளும்	55
இறந்த காலத்திற்காய் எழுதிய துயரகீதம்	57
விபத்துக்கள்	59

10	நகர மரீடி
11	மலுடி மரீடி
12	கொப்பிராடி மரீடி
13	மகமுடி மரீடி
14	மீரமக மரீடி
15	மீரமக மரீடி
16	மீரமக மரீடி
17	மீரமக மரீடி
18	மீரமக மரீடி
19	மீரமக மரீடி
20	மீரமக மரீடி
21	மீரமக மரீடி
22	மீரமக மரீடி
23	மீரமக மரீடி
24	மீரமக மரீடி
25	மீரமக மரீடி
26	மீரமக மரீடி
27	மீரமக மரீடி
28	மீரமக மரீடி
29	மீரமக மரீடி
30	மீரமக மரீடி
31	மீரமக மரீடி
32	மீரமக மரீடி
33	மீரமக மரீடி
34	மீரமக மரீடி
35	மீரமக மரீடி
36	மீரமக மரீடி
37	மீரமக மரீடி
38	மீரமக மரீடி
39	மீரமக மரீடி
40	மீரமக மரீடி
41	மீரமக மரீடி
42	மீரமக மரீடி
43	மீரமக மரீடி
44	மீரமக மரீடி
45	மீரமக மரீடி
46	மீரமக மரீடி
47	மீரமக மரீடி
48	மீரமக மரீடி
49	மீரமக மரீடி
50	மீரமக மரீடி

தந்தைக்கும் தாய்க்கும்

சோலைக்கிளியின் கவிதைகள்

எம். ஏ. நுஃமான்

சோலைக்கிளி என்பதுகளில் உருவாகி வளர்ந்து வரும் ஒரு முக்கியமான கவிஞர். எட்டாவது நரகம் இவரது இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதி. சோலைக்கிளியின் முதலாவது தொகுப்பு (நானும் ஒரு பூனை) வெளிவந்தபொழுதே இவர் ஒரு வித்தியாசமான, தனித்துவம் உள்ள கவிஞர் என்பதை நான் இனங்கண்டேன். எட்டாவது நரகத்தில் உள்ள கவிதைகள் இவரது தனித்துவத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சோலைக்கிளியின் தனித்துவத்தின் முக்கியமான அம்சம் இவர் கையாளும் மொழியாகும். கவிதையின் மொழிகணக்கியலின் மொழிபோல் நேரானதல்ல. ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்பதுபோல் முற்றிலும் தர்க்க ரீதியானதல்ல. அது நெளிவு சுழிவு மிக்கது, கற்பனைத் தளத்தில் படிமச் சேர்க்கையில் இயங்குவது. பாரதி குழந்தை கண்ணம்மாளை 'ஆடிவரும் தேன்' என்று விளிக்கின்றாள். இங்கு தேன் ஆடிவருமா என்று நாம் தர்க்கவாதம் புரியமுடியாது. காதலிகண்ணம்மாளை 'உயிர்த்தீயினிலே வளர் சோதி' என்று வியக்கின்றாள். இங்கு உயிர் எப்படித் தீயாகும் என்றோ, உயிர்த் தீயில் எப்படி சோதி வளரும் என்றோ நாம் வினவ முடியாது, இத்தகைய வினாக்கள் கவிதைக்குப் புறம்பானவை; கவிஞரின் உணர்வுலகை, அவனது வெளிப்பாட்டுத் தளத்

தைப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவாதவை. தர்க்க ரீதியான மொழி பெயர்ப்பில் பாரதியின் இப்படிமங்கள் வெளிப்படுத்தும் உணர்வு நிலையை நாம் விளங்கிக்கொள்ளவும் முடியாது. அதை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவனது 'பாஷையை' நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒரு நல்ல கவிதை கூட பொருளற்றதாக, அபத்தமானதாக, ஒரு ஏமாற்று வித்தையாகக் கருதப்படும் ஆபத்து நிகழக்கூடும். இத்தகைய ஆபத்து சோலைக்கிளியின் ஒரு கவிதைக்கும் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. முருகையன் 'கடும் கோபத்துடன்' எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் (மல்லிகை இருபத்தோராவது ஆண்டு மலர்) முருகையன் போன்ற முதிர்ந்த கவிஞரைக்கூட சோலைக்கிளியின் 'பாஷை' தடுமாறச் செய்துவிட்டது.

சோலைக்கிளியின் கவிதைகள் கருத்து நிலைப்பட்டவை யல்ல. ஒரு வெளிப்படையான கருத்தை நாம் அவரது கவிதைகளில் காணமுடியாது. பதிலாக அவை அநுபவ, உணர்வு நிலை வெளிப்பாடுகளாகவே உள்ளன. பெரும்பாலும் அவரது சொந்த அனுபவங்களும் உணர்வுகளும். இது நமது கவிஞர்கள் பலரிடம் அரிதாகக் காணப்படும் ஒரு பண்பாகும். நமது பெரும்பாலான கவிஞர்கள் கவிதையை ஒரு கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகவே இன்னும் கருதுகின்றனர். சோலைக்கிளியின் சில கவிதைகளிலும் கூட நாம் ஒரு கருத்தினை இனங்காண முடியும்தான். ஆனால் அது அவர் வெளிப்படுத்தும் அநுபவங்களுள், உணர்வுகளுள் புறையுண்டே கிடக்கின்றது. உதாரணமாக இத்தொகுப்பிலுள்ள 'தொப்பி சப்பாத்து சிசு' என்ற கவிதை கருத்து அடிப்படையில் வன்முறைக்கு எதிரானது எனலாம். ஆனால் இவ்வன்முறை எதிர்ப்பு இன்றைய தொடர் வன்செயல்களின் விளைவாக எழும் எதிர்காலம் பற்றிய அச்ச உணர்வுள் புறையுண்டு கிடக்கின்றது. கவிதை வெளிப்படுத்துவது இவ்வச்ச உணர்வையே இது அதிர்ச்சியூட்டும் படிமங்களை அடுக்கிச் செல்வதன் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

தொப்பி,

காற்சட்டை, சப்பாத்து,

இடுப்பில் ஒரு கத்தி மீசை

அனைத்தோடும் பிள்ளைகள் கருப்பைக்குள் இருந்து
குதிக்கின்ற ஒரு காலம் வரும்.

என்று தொடங்குகின்றது கவிதை. இது பயங்கரமான
அதிர்ச்சியுட்டும் கற்பனை. இத்தகைய படிமங்கள் மூலமே
கவிதை தொடர்கின்றது. மனிதர்கள் போலவே பயிர்ப்ச்சை
களும் அக்காலத்தில் இயங்குமாம்.

‘சோளம் மீசையுடன் நிற்காது.
மனிதனைச் சுட்டுப் புழுப்போல குவிக்கின்ற
துவக்கை ஒலைக்குள் மறைத்துவைத்து ஈனும்,

‘பூமரங்கள் கூட
.....துப்பாக்கிச் சன்னத்தை
அரும்பி அரும்பி
வாசலெல்லாம் சும்மா தேவையின்றிச் சொரியும்’
‘குண்டு குலைகுலையாய் தென்னைகளில் தூங்கும்’
‘வற்றூளைக் கொடி நட்டால்
அதில் விளையும் நிலக்கண்ணி’

அதிர்ச்சியுட்டும் இப்படிமங்கள் மூலம் எதிர்காலம்
பற்றிய அச்சத்தை மட்டுமன்றி, தன் வன்முறை எதிர்ப்பை
யும் சோலைக்கிளி வெளிப்படுத்துகின்றார். இத்தொகுப்பில்
உள்ள நல்ல கவிதைகளுள் இதுவும் ஒன்று. இவரது ‘வால்
மனிதர்கள்’, ‘தொட்டில்’ ஆகிய கவிதைகளிலும் இத்தகைய
படிம அமைப்பை நாம் காணலாம். இவ்வகையில் படிமங்
களே இவரது பாஷையாகின்றது.

சோலைக்கிளியின் படிமங்கள் அவரது அலாதியான
வெளிப்பாட்டுதிறனைக் காட்டுகின்றன. ‘இதயத்துள் உறை
கின்ற மேகம்’ கவிதையில் மேகம் சுதந்திர வேட்கையின்
குறியீடாகிவிடுகின்றது.

‘ஒரு சிறகு முளைத்த கவிஞனைப் போல
மேகம்

சுதந்திரமாய்த் திரிகிறது' என்று தொடங்குகின்றது கவிதை. 'சிறகு முளைத்த கவிஞன்' என்ற படிமம் இங்கு அற்புதமாக விழுந்திருக்கின்றது. கவிஞனுக்குச் சிறகு முளைக்குமா? இது என்ன அபத்தம்! என்று கேட்போர் கவிஞனின் 'பாஷை' யைப் புரியாதவர்கள், கவித்துவ ஞானம் அற்றவர்கள்.

இது

தும்பிக்குக் கூட

சிறகுகள் நோண்டப்பட்டு

வாலில் கடதாசி முடியப்பட்ட யுகம்.

'மேகம்'

அதற்கு வாலும் இல்லை

சிறகும் இல்லை

வெட்டுதற்கு.

அதனால் அது

சிறு குழந்தையின் மனம்போல பூக்கிள்ளி முகருவதும்

பிறகு கழிப்பதுமாய்

வானப் பூந்தோப்பில் மேய்கிறது மேய்ச்சல்.....

தும்பியைக் கூட அடிமைப்படுத்தும் யுகத்தில் சுதந்திரமாய்த் திரியும் வெண்மேகம் கவிஞனின் ஆதர்சமாகி விடுகின்றது.

என் பிரிய வெண்மேகத்தைப் பற்றி

இனியாச்சும் நானொரு

கவிதை எழுத வேண்டும்.

மனம்

அதிகாலையைப் போல குளிர்ந்து கிடக்கையில்

இருக்கின்ற கற்பனை அனைத்தையும் அனைத்தையும்

அள்ளித் தெளித்து

பஞ்சு மேகத்தைப் பாடி

சிம்மாசன மேற்றிப் பார்க்கத்தான் வேண்டும்.

என்று கவிதை முடிசையில் சோலைக்கிளியின் வெளிப்பாட்டுத்திறன் வியப்பூட்டுவதாய் உள்ளது.

இத்தகைய வெளிப்பாட்டுத் திறனுக்கு சோலைக்கிளியின் 'வெல்வெட்டுப் பறவை'யை இன்னும் ஒரு உதாரணமாகக் கூறலாம். இத்தொகுப்பில் என்னைக் கவர்ந்த கவிதைகளுள் இதுவும் ஒன்று. காதல் தோல்வியின் துயரம் இதில் அற்புதமாய் வெளிப்பாடு பெற்றுள்ளது. தாம் காதல் கிறுக்கில் மூழ்கிக் கிடந்த நாட்களைக் கவிஞன் இப்படி நினைவுகூருகின்றான்.

வால் மினுங்கும் வெல்வெட்டுப் பறவை
அது மூக்குத் தொங்கலில் எச்சம் அடித்தாலும்
அந்நேரம் மணம்தான்.

அது ஒரு காலம்
காதல் கிறுக்குத் தலையில் இருந்த
நாம் பெருவிரலில் நடந்த நேரம்.

அப்போது வானம்
எட்டிப் பிடித்தால் கைக்குப் படுகின்ற
ஒரு முழ இருமுழத் தூரத்தில் இருந்தது.
ஏன் உனக்குத் தெரியுமே
அண்ணார்ந்து நீ சிரித்தால்
நிலவிற்குக் கேட்கும்
வானுக்கும் உச்சியெல்லாம் பூப்பூக்கும்!

மூக்கு நுனியில்பட்ட பறவையின் எச்சம்கூட மணப்பதும், பெருவிரலில் நடப்பதும், வானம் ஒரு முழ இரு முழத் தூரத்தில் இருப்பதும், அவள் சிரிப்பு நிலவுக்குக்கேட்பதும், வானுக்கு உச்சியெல்லாம் பூப்பூப்பதும் காதல் கிறுக்கின் வெற்றிக் களிப்பை உணர்த்தும் நல்ல படிமங்கள். தர்க்கத்துக்குப் புறம்பான கவிதைப் பாஷை இது. வேறு வகையில் இவ்வளவு சிறப்பாக இந்த உணர்வு நிலையை வெளிப்படுத்தி யிருக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இக்கவிதை

யில் வரும் 'தின்ற விதையைக் கக்கித் தரும்' வெல்வெட்டுப்பறவை நிறைவேறாக் காதலில் குறியீடாக உள்ளது.

வைத்திருப்பேன்

உனது கடிதங்கள் அனைத்தையுமே வைத்திருப்பேன்
தைத்துப் பொருத்தி அவற்றை ஆடையாய்
உடுத்திக்கொண்டு திரிய

என்று கவிதை முடியும்போது மஜ்னூனின் காதல் பித்தை நினைவூட்டுகின்றது. ஆயினும் காதலியின் கடிதங்களை ஆடையாகத் தைத்து உடுத்திக்கொண்டு திரிவதான இப்படிமம் தமிழ்க்கவிதைக்கு மிகவும் புதியது. காதல் தோல்வியின் கொதிநிலை இவ்விரண்டு வரிகளில் சிறப்பாக வெளிப்பாடு பெற்றுள்ளது. இத்தகைய அலாதியான வெளிப்பாட்டுத் திறன் சோலைக்கிளியிடம் நிறைய உண்டு.

சோலைக்கிளியின் வெளிப்பாட்டு முறையை அவர் எழுப்பும் அலாதியான புதுப்புதுப் படிமங்களைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலமே நாம் அவருடைய உணர்வுலகுள் பயணம் செய்யமுடியும். ஆயினும் அவரது 'பாஷை' யின் வேறு சில அம்சங்கள் இந்தப் பயணத்தில் நமக்கு இடையூறாக அமையலாம். இந்த அம்சங்கள் அவரது பிரதேச, சமூகப் பண்பாடு சார்ந்த மொழிக் கூறுகளாகும். மட்டக்களப்புப் பேச்சு வழக்குகளையும் - குறிப்பாக முஸ்லிம் வழக்குகளையும் பிராந்திய மரபுத் தொடர்களையும் தன் கவிதையில் தாராளமாகக் கையாளுபவர் சோலைக்கிளி. இதனால் இப்பிரதேச, சமூக மொழி வழக்குகளுடன் பரிச்சயமற்றவர்களுக்கு இவரது கவிதை சில சமயம் புரியாது போகின்றது. முருகையனுக்கும் இதுவே நிகழ்ந்தது. சோலைக்கிளியின் 'மழைப் பழம்' கவிதையில் (நானும் ஒரு பூனை தொகுப்பில்) வரும் 'காற்றுக் கட்டி', 'மழைப் பழம்' போன்ற வழக்குத் தொடர்கள் அவருக்குப் புரியவில்லை. 'காற்று கட்டியாய் இருக்குமாமே அது என்ன?' 'மழைப் பழமா? அது என்ன?' என்று கேட்கிறார் முருகையன். இது சோலைக்கிளியின் தவறல்ல. முருகையனுக்கு இப்பிராந்திய வழக்கில் பரிச்சயம் இல்லை, அவ்வளவுதான். மட்டக்களப்பில் சிறுவர்களும் இத்

தொடர்களைப் பயன்படுத்துவர். கவித்துவம் திறந்த மட்டக்களப்புப் பாமரன் உருவாக்கிய மரபுத் தொடர்கள் (idiom) இவை. காற்றுக் கட்டி என்றால் பாரம் அற்றது என்று பொருள். மழைப்பழம் பெருமழையைக் குறிக்கும் 'மழையா இது! மழைப்பழம்.' என்பது வழக்கு. இத்தொகுப்பில் உள்ள 'பேய் நெல்லுக் காயவைக்கும் வெயில்' என்னும் கவிதைத் தலைப்பும் இத்தகைய ஒரு பிராந்திய வழக்குத்தான். சில சமயம் அந்தி மாலையில் தனி மஞ்சள் நிறத்தில் வெயில் எறிப்பதுண்டு. வெயிலுக்கு இத்தகைய ஒரு நிறம் பேய் நெல்லுக் காயவைப்பதனாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கிராமிய நம்பிக்கை. இத்தகைய பிராந்திய வழக்குகள் சோலைக்கிளியின் கவிதைகளில் இயல்பாக வந்து விழுகின்றன. ஆயினும் இவரது முதல் தொகுதியைவிட இரண்டாவது தொகுதியில் ஒப்பீட்டளவில் பிராந்தியம் குறைவு என்றே கூறவேண்டும்.

இத்தகைய பிராந்திய வழக்குகளுடன் சமயம் சார்ந்த பண்பாட்டு வழக்குகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். 'எட்டாவது நரகம்' என்ற தொடர் இத்தகைய வழக்கின் அடியாகவே உருவாகியுள்ளது. ஏழு வானம், ஏழு பூமி, ஏழு நரகம் உண்டென்பது இஸ்லாமிய நம்பிக்கை. ஏழாம் நரகம் நகரத்தில் மிக மோசமானது. இந்நம்பிக்கை மரபில் நின்று சோலைக்கிளி இவ்வுலகத்தை எட்டாவது நரகமாக உருவாக்கின்றார். 'உயில்' கவிதையில் மீசான் கட்டை, வெள்ளைக் கொடி, குடை மல்லிகை ஆகிய பிரேத அடக்கச் சடங்கு சார்ந்த சொற் குறியீடுகள் இடம் பெறுகின்றன. முஸ்லிம்களின் மரணச் சடங்கு பற்றிய பரிச்சயம் இக்கவிதையை முற்றிலுமாய் உள்வாங்குவதற்கு அவசியமாகின்றது.

இவ்வளவு பரிச்சயங்கள் இருந்தாலும்கூட சோலைக்கிளியின் கவிதைகளுடன் எல்லோருக்கும் ஒரு அத்தியந்த உறவு ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. கவிதை பற்றி நம்மில் பலருக்கு பல முற்கற்பிதங்களும் மனத்தடைகளும் உண்டு. கவிதைகளில் வெளிப்படையான கருத்துக்களையே தேடுவோர் பலர். அவர்களுக்கு சோலைக்கிளி

யின் கவிதைகளுடன் நல்லுறவு ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. அறிவியல்போல் கவிதையிலும் ஒரு ஒற்றைப்பரிமாண மொழியினைத் தேடுவோர்க்கும் சோலைக்கிளியின் கவிதைகளுடன் நல்லுறவு ஏற்பட முடியாது. கவிதை பிற எல்லாக் கலைகளையும் போலவே அடிப்படையில் உணர்வுலகு சார்ந்தது. கற்பனை சேர்ந்து கலைவெளிப்பாடு கொள்வது. அவ்வகையில் சோலைக்கிளியின் கவிதைகள் நம்மிடத்திலும் உணர்திறனையும் கற்பனை வளத்தையும் வேண்டி நிற்கின்றன. அவை நம்மிடமும் இருந்தாலே நாம் அவருடைய கவிதை உலகம் நுழைய முடியும். இந்நிலை அவரை ஒரு கவிஞனாக உறுதிப்படுத்துகின்றது. இந்த உறுதிப்பாட்டில் நிலைகொண்டு அவர் இன்னும் மேலே போக வேண்டும். அவருடைய உணர்வுலகம் உலகப் பார்வையும் இன்னும் விசாலமடைய வேண்டும். அடையும் என்றே நம்புகின்றேன். இத்தொகுப்பினை அவருடைய முதல் தொகுப்புடன் ஒப்பு நோக்குகையில் அவர் துரிதகதியில் பரிணமித்து வருவதைக் காண முடிகின்றது. இந்தப் பரிணாமம் எதிர்காலத் தமிழ்க் கவிதையில் அவருக்கு ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் என்பதே என் நம்பிக்கை.

“நூறி மன்ஸில்”,

கல்முனை - 06.

09—02—88.

நான் நினைப்பதும்
ஒரு பொட்டுப்பூச்சியைப்போல் பயந்து சாவதும்
மன்னிப்பே கிடைக்காத எட்டாவது நரகமாம்
இந்த உலகத்தைப் பற்றித்தான்.

தமிழ்நாடு அரசு
பொதுத் துறைகள்
புத்தகப் பதிப்பகம்
சென்னை

நினைவுகள்

இந்த

நெஞ்சைக் கழற்றி நாய்க்குப் போட்டால்
நின்று போகலாம்;

அது

இருந்த இடத்தில் களிமண் நிறைத்தால்
ஒட்டை மறையலாம்.

நிமிடத்திற்குள் நிலத்தை வெட்டித்
தண்ணீர் காணும்,
கப்பலில் பறக்கும்,
கடலில் மூழ்கி முத்தும் குளிக்கும்.

செத்துப்போனதை செவியில் பிடித்து
இழுத்துவந்து கண்முன் வைக்கும்.
ஆடை உரியும்,
அலுத்துக் கொண்டு சுருட்டிப் படுத்தால்
ஆளை உசுப்பும்.

சும்மா எனக்கு முதுகில் தட்டும்,
சுகமாய் இருக்கும்.

இருந்தாற்போல குணத்தை மாற்றி
புழுத்துக் கிடக்கும் பொன்னாங்கண்ணியை
கந்தப் பார்க்கும்.

கொத்தைக் காட்டி
ஆட்டைக் கூட்டும்.

* குதியில் தேனைத் திருவி விட்டு
நக்கச் சொல்லும்.

ஓ.....

அவைகளுக்குத்தான் அற்புதம் தெரியும்.
அவைகளுக்குத்தான் அபார சக்தி.

நூரையாகவும்,
குமிழியாகவும்,
முட்டையாகவும்,
நினைவுகள்.....

அலையாகவும்,
சிலநேரம்,
சேறிக் கொத்தும் பாம்பாகவும்
அவைதான்.....

23—04—1985

* குதி = குதிகால்

வெள்ளை இரவு

ஒவ்வொரு இரவும் இப்படித்தான்,
நாய்க்கறுப்பும்,
நரிக்கறுப்பும்.

ஒரு குட்டி முயலும்,
பச்சை இலையில,
வண்ணத்துப் பூச்சிகள் பீச்சிய
வெள்ளை எச்சங்கள் சிலவும்,
நிலவென்றும்.....
வெள்ளிகளென்றும்.....

ஒரு வெள்ளை இரவு வாராதா

இந்த நித்திரைக் கண்களை
ஒரு நானைக்கேனும்
மூடாமல்
திறந்துவைக்க.

இவை மூடிக் கொள்வதால்
ஆயிரம் கனவுகள் வருகின்றன.

இதுவரை காணாத எத்தனையோ சுகங்களை
அந்தக் கனவுகள்
விற்பனைக்கு மாதிரிகள் காண்பிப்பதுபோல்
காட்டி
என்னையும் ஒரு
கொள்ளிப்பேய் பைத்தியம் போல
கைக்குள் போட்டுக் கொள்வதால்தான்
சொல்கிறேன்.....

இனிவரும் இரவாச்சும்
இந்த மனிதனுக்காய்
வெள்ளை பூசிக்கொண்டு வரட்டும்.

23—04—1985

எனது தாய்ப்பால்

எனது தாய்ப்பால் ஒரு
சுயக் குழம்பாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

எப்படி முடியும்
மிகவும் பசுமையாக,
இன்னொரு முலையும் இல்லையா
என்பதைப்போல்
அந்தப் பாலில் குளிர்மை நிறைந்திருந்தால்,

இன்று
சுற்றி வரவும் அக்கினிக்குள்ளே
வாழ்ந்து தொலைக்க?

அப்போது நான்
மெதுமெதுப்பான
முலைகளின் கறுத்தக் காம்புகளைச்
சப்பியிருக்க நியாயமில்லை!

சூரியனின் மையப் புள்ளியில்
வெறும் முரசுடன் கூடிய
வாயை வைத்து
சூப்பிடும் துணிச்சலைப்போல
எதையோ சூப்பியிருக்கவேண்டும்.....

அதனால்தான்
எனது தாயும் ஒரு
சாதாரண பெண்ணைக் இருந்திருக்க
முடியாதென்று நம்புகிறேன்.
அவள்
நரகத்து நெருப்புகளின்
மொத்த வடிவமாகத் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

இல்லையென்றால்,
இவை எல்லாமே கற்பனையாகி
ஒரு
சாதாரண
பெண்ணுக்கே நான்
மகனாகப் பிறந்திருந்தால்,

ஒரு குண்டுவெடிப்பின் பயங்கர வெளிச்சமே
என்
இரண்டு சுண்ணிலும் முதன்முதலாய் தெரிந்து
தெரியமுட்டி... ..

எதுவோ
நடந்திருக்க வேண்டும்
பச்சையுடன்
நெருப்புகளைத் தின்ன
எங்கிருந்து கிடைத்தது இத்தனை சக்தி!

04—05—1985

எட்டாவது நரகம்

நீ நரகத்தைப்பற்றியா அச்சப்படுகிறாய்?

அது இலகுவானது.

அங்கே மலைப்பாம்புகள் ஆயிரமாய் இருந்தாலும்
அஞ்சத் தேவையில்லை அதைப்பற்றி.

வேதம் சொல்வதைப் போல

சீழிலாலான ஆறுகளும்

செந்தீயில் காய்ச்சிய ஈயக் குழம்புகளும்

பாவ ஆத்மாக்களுக்காய் படைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

செவிட்டு “மாலிக்” அதன்

அதிபதியாகி

பலநூறு தடவைகளுக்கு ஒருதடவை

“பேசாமல் கிடவுங்கள்” என்று

கட்டளை இடலாம்.

அழு குரல்கள்

சொர்க்கத்தில் உள்ளோரை சிரமத்துக் குள்ளாக்கி

அவர்களின் கோபத்தையும்

சாபத்தையும் சம்பாதித்தும் கொள்ளலாம்.

நீ நரகத்தைப்பற்றியா அச்சப்படுகிறாய்?
நான் அதைப்பற்றி நினைப்பதே கிடையாது.

ஏழு நரகங்கள் உண்டென்று சொல்வார்கள்.
நாம் கொடுமைகள் நிறைந்த
ஏழாவது நரகம்தான் சென்றாலும்
பின்னொரு நாளில் மன்னிப்புக் கிடைக்குமாம்.....

நான் நினைப்பதும்
ஒரு பொட்டுப்பூச்சியைப்போல் பயந்து சாவதும்
மன்னிப்பே கிடைக்காத எட்டாவது நரகமாம்
இந்த உலகத்தைப் பற்றித்தான்!

13—06—1965

என் வரிக்குதிரைச் சவாரி

நானும் ஒரு
வரிக்குதிரை ஒட்டுகிறேன்.

என் தலைமுறைக்குள் ஒரு
பெரு வெளியைக் கடக்க

இந்த யானைவிழுந்த பள்ளத்துள் இருந்து
மீண்டும்
நிம்மதியாய் மூச்சுவிட,

என்
ஆசைகள் நிறைவேறப்
பிராத்தியுங்கள்.

ஒரு கோழியின் இறகு உதிர்ந்தால்
மறுகோழி
கொக்கரிக்குமே
அதைப்போல.....

அண்டி தகராத குஞ்சுக்கும்
சிறுதுன்பம்
நேர்ந்தால்
வேலியெல்லாம் காக்கைகள்
கொடிகட்டுக் கதறிடுமே
அதைப்போல.....

என்
ஆசைகள் நிறைவேறப்
பிராத்தியுங்கள்.

உங்கள் பிராத்தனைகள் ஓடுகின்ற
தண்ணியிலே
எறியப் பட்டதுவாய்
ஒருபோதும் இருக்காது.

உங்கள் பிராத்தனைகள் இருதயமே
இல்லாத
காதலிக்கு வரைந்த
மடல்போல ஆகாது.

நீங்கள்
மனிதர்கள்.

நானும் உங்களைப்போல்
நகத்தாலே சுரண்டுபவன்.
வேதனைகள் வரும்போது
அதையேதான் சப்புபவன்.

நாங்கள்
மனிதர்கள்.

ஒரு பெண்ணோடு சேர்ந்தே
பிள்ளை பெறுபவர்கள்.
அவள்
முழுகி முடிந்ததும்
மீண்டும் பிணைபவர்கள்
என்
ஆசைகள் தீரப்
பிராத்தியுங்கள்.

அதுவும்,
உயிரோடு கிளப்பப்பட்ட
நசா நபி மீண்டும்
டமஸ்கஸில் இறங்கும்
முன்பாக.....முன்பாக.....

06—07—1985

உயில்

ஒரு மண்ணறையாச்சும் கிடைக்குமென்பார்களே
எனக்கு
அதுவும் வேண்டாம்.

இரண்டு *மீசான் கட்டைகள்
ஒநாய் விரட்டும் வெள்ளைக் கொடி
நான் நரகவாதியா
இல்லை,
சொர்க்கவாதியா என்று நிர்ணயிக்க
நடும்
குடை மல்லிகைக் கிளை
எதுவும் எனக்கு இல்லத்துப் போகட்டும்.

ஒரு குழி
குஞ்சிக் கோழிபுதைக்கும் மடு
அல்லது,
சிறுநீர் பாய்ந்து சுருப்பெழும்பிய
துளை,

இறந்து
என்னாவி
தென்னேலைக் குருத்தில் தங்கிவிட்ட பிற்பாடு
கிடைத்தென்ன?
அதுவும் போனால்தான் என்ன,

ஒரு சோடி இழந்த குருவி
என் மீசான் கட்டையில்
குந்தி இளைப்பாறத் தேவையில்லை.

மயானத்தில் மேய்கின்ற
ஆடு
எனக்காகக் குத்தப்பட்ட குடை மல்லிகைத்
துளிரை
வாயில் வைத்து அமர்த்தி
கத்திப் புழுக்கையிட வேண்டாம்.

என் அடக்கஸ்தலத்தைச் சூழவும்
புல் பூண்டே முளைத்து
தும்பி தொத்தாட்டிக்
கவையில்லை,

நீங்கள் பாவிக்கும் விதமாக
மூலைக்குள் செத்த எலியாய்
நிலத்தோடு கிடந்து ஊதி வெடிக்கிறேன்.
என் மண்ணறையை உங்களுக்கே
தாரை வார்க்கிறேன்.

08—07—1985

*மீசான்கட்டைகள் = முஸ்லிம்கள் புதைகுழியின்
இரு முனைகளிலும் நடும்
மரத் துண்டுகள்.

நான்

எனது நடை

சறுக்குமென்ற

நீ நினைத்தாய்.....?

தாமரையில் தெளித்துவிட்ட
தண்ணீரா எனது நடை?
தோட்பட்டை நனையும்படி
காகம் முக்கிவிட்ட எச்சத்தின்
இரு சொட்டா
எனது நடை?
சொல்லிவிடத்
தேவையில்லை!

உன்

தலைக்குமேல் என்பாதம்
பதிவதனை நீயறிவாய்.
பதிந்து அது உன்னுடைய
விதை வரைக்கும் மிக எளிதாய்
புதைவதையும் நீயுணர்வாய்.

என்னுடைய

பாதங்கள்

இரும்பு கொண்டு செய்ததல்ல,

நீ வைத்த நெருப்பினிலே

சூடு கண்டு இறுகியது,

சுட்டுப்போய், சுட்டுப்போய்

அக்கினியைப் பழக்கியது.

கல்லென்ன மேடென்ன

என்பாதம் நடைபோடும்.

நீயென்ன தீயென்ன

கூசாமல் அடிவைக்கும்.

ஒரு பூவும்

நுனிப்புல்லும்

சிறு புள்ளும்

சிற்பெறும்பும்

செத்ததென்றால் கேளு!

இதயத்தைக் கழற்றி எறிந்து விடுகிறேன்.

அது

திராட்சைப் பழம்போல சுருங்கச் செய்கிறேன்.

09—09—1985

இறகு உதிர்ந்த கிராமம்

ஊரே

*நெட்டை சொல்லி அடிபட்ட

அப்பாவி போல

விக்கி

முகம் விறைத்தாற்போல் கிடக்கிறது.

'ஊர்'

அது என்ன செய்யும்?

யானையும் யானையும் மறியேறும்போது

சும்மாகிடந்த

தகரைப்பற்றை மிதிபடுமே, தகரைப்பற்றை

அதைப்போல

மிதிபட்டு

மிதிபட்டு

இறகுதிர்ந்த கோழியைப்போல உருக்குலைந்து

தவிக்கிறது.

நிலவு ஒழுகுகிறது.

வாயில்மண்,

எதுவும்

செஞ்செழிப்பாய்த் தெரியவில்லை.

சூத்தை பிடித்து *இறந்த பற்களின்

இடவு தெரியுமே, இடவு

அந்தமாதிரி

மனிதர் மிதித்துத் துவைத்த தடங்கள்

மிகவும் அசிங்கமாய்

மூக்கறை போலவும்

இலையான் பூரும் வாயனின் வடிவிலும்

தெரியத் தெரிய.....

இந்த
 மனசு தாங்குமா?
 இல்லை,
 வாலைக் கட்டி விட்ட தும்பியாய்
 திரிந்த காற்று
 வளர்த்த பூனைபோல்
 காலைக் கட்டிக் கொண்டு திரியுமா?

எங்கள்
 கிராமம் அவியுது!

முக்கி முக்கிப் பிள்ளை பெறுகிற
 மலட்டுச் சாதியாய்
 பிறந்த
 நாடு கிடந்து நெருப்பில் உழல்கையில்
 என்ன புதுமை?
 என்ன இனிமை?

நான்
 *அடையப் போகிறேன்.
 வீணாக இந்த மினக்கட்ட நிலவு
 இடும்புக்குக் கோர்க்கிறது மாலை!
 என்னவாம் சிவந்த கோப்பத்தைப் பூச்சிக்கு
 வந்து விழுகிறது தோளில்.....?

12—09—1985

*நெட்டை சொல்லி அடித்தல் = மந்திரித்து அடித்தல்

*இறந்த = பழுதுபட்ட

*அடையப் போகிறேன் = முடங்கப் போகிறேன்

ஒரு மாரி நோக்காடு

இருட்டுது
இனிப் பெய்யும்.

பெய்யத்தானே வேண்டும்
ஒரு பாரிய மழை
பயிர் பச்சை தழைக்க.....

பொச்சுப் பொச்செனக் காற்று.
தலைமயிரைப் பொசுக்கி விட்டதுபோல்
இடைக்கிடை
ஓலையிலே
உரசல்.

அம்மி தகரும்.
இல்லாட்டி,
மலடு தட்டிப்போன வானம்
முக்கி முக்கி
இடி முழக்கத்தை ஈனாது.

அதுதானே
எத்தனை நாளைக்கு அருங் கோடை!
வெறும் உரலைப்போட்டு இடித்தாலும்
அவலைக் காணலாம்.
ஒரு பாட்டம்
மழையைக் காண்பதுதான்
குருடனுக்குக் கட்டெறும்பு போலென்ற
கதைமற்றி;
மழை பெய்யும்.

இந்தமாதிரி மின்னல் வெட்டினால்
ஒரு வானம் என்ன
ஏழு வானமும் பாளமாய்ப் பிளந்து
கடலைக் கொண்டுவந்து ஊற்றும்.

பார்
நெருப்பில்
தீக்குச்சி கொளுத்துவதைப் போல
மின்னல்.

எனக்குத் தெரியும்,
ஒரு காலத்தைப் புரட்டுவது
அவ்வளவு இலகல்ல.

இங்கே
கோடை
புரட்டப் படுகிறது.
வா குடையைத் தேடுவோம்.....

02—10—1985.

பேய்

நெல்லுக் காயவைக்கும் வெயில்

அடுப்பு நூர்ந்து புகைகிறது.
யார் அதற்குள் தண்ணீரைச் சிலாவியது?
அல்லது
காலால் அடித்துக் கோடிக்குள் ஒற்றியது?

வானம் முழுக்கச் சிவப்பு,
இளநீலம்,
பச்சை,
பழுப்பு.....

இது
பொன்னந்தி மாலை.
ஒரு கிழவி
பொல்லை ஊன்றிக்கொண்டு திரிவதுபோல்
மேகம் வேடம் தரித்து
மனதை
*வாலாயப் படுத்துகின்ற நேரம்.

இங்கே.....

இப்போது,
மரங்களெல்லாம்
அரும்பாமல்
பூக்கும்.

வாலறுந்த பட்டம்போல் நுனிவானில் தொங்கும்
தண்டு
கிழிந்த நிலவை
பார்த்து ஆசையினால்
கையுதறும்.
காலுதறும்.

சிறு வெள்ளி
வாணத்தை
விரலாலே துளைக்கும்.

பகல்

ஆடு கார்ந்த கிறுசலியாச் சிரரம்பும்
ஊதாமல்
குழையெடுத்து மந்திரித்து அடிக்காமல்
விஷமிறங்கி
இதுவரை செருகிய கண்திறந்து பார்க்கும்

மீண்டும்

*கடியன்

நிலத்திலே ஊரும்,
கொக்குப்போல் வளர்ந்த
நெடிய வேப்பையின் துளிக்குமட்டும்
மஞ்சள் லையில்
இளஞ்சூட்டில் கொடுக்கின்ற ஒத்தடத்தைக் கவனித்து

பழந்தின்று

கொட்டையும் போட்ட நரைப்புகை
தெள்ளுதிர்த்தும்.
*வைப்பு முடிந்து அடைக்கிடந்த *குறுக்கு
இரு என்றால் படுக்கும்
படுவேசை போல
கப்பை அகட்டி மல்லாக்கப் புரளும்.
பேய்
நெல்லுக் காயவைக்கும்.

25—10—1985

*வாலாயப் படுத்ததல் = (தன்) வயப்படுத்துதல்

*கடியன் = ஏறும்பு

*வைப்பு = கோழி முட்டையிடும் ஒரு தொடர்

*குறுக்கு = ஒரு தொடர் முடிந்து மறு தொடர்
தொடங்கும் வரைக்கும் இடைப்பட்ட
முட்டையிடாத காலம்.

வால் மனிதர்கள்

வெடிக்கும்.

இன்னமும் குண்டுகள் வெடிக்கும்.

இங்கிருந்து சுடப்போகும் துப்பாக்கி ரவையினால்
வெள்ளிகள் மரணிக்கும்.

அதனால்,

பொத்தல் விழுந்து ஆகாயம்

தொங்கும்.

நிலவு சில நேரம் நானைக்கே.....

இது விஞ்ஞானகாலம்.

விரல்கூப்பும்

*குஞ்சு நோனியும் போர்க்கருவி தயாரிக்க

ஆற்றல் பெற்ற நேரம்.

நீ சொல்லு,

சரியா?

பிழையா?

அந்த

காலம் போச்சு.

நாலு வெற்றிலையை

ஒரு அள்ளு

பாக்குச் சீவலை

போட்டு இடியுரலை மொக்கு மொக்கென

குத்தி ஆத்திரத்தை மூத்தப்பா தணித்த

அந்த.....

காலம் போச்சு.

இன்றைக்கு யார்தான்
இடியுரலைத் தாக்குவது?
ஊரும்

கடியன் கடித்து தோற்சிவந்து விட்டாலும்
இருக்கிறது குண்டு.
எடுத்த எடுப்பினிலே ஒருஅந்தை கெழிக்க
இருக்கிறது துப்பாக்கி.

இது
விஞ்ஞான காலம்.
தொட்டிலுக்குள் பிள்ளை பூப்பார்த்து மகிழாமல்
புதிதாக ஏதாச்சும் ஆயுதத்தைத் தயாரிக்க
என்ன வழியுண்டு?
என்று ஆராயும் அளவுக்கு இரத்தவெறி
பாலருந்தும் போதே தலைக்கேறி ஆட்டும்
அநியாய யுகம்.

வாப்பாவே!
உன் இந்திரியத்தில் பிறந்த எனக்கே
ஆபத்து.
இரண்டுக்கை
இரண்டுகால்
மனிதர்களால்தான்,
மிகவும் அச்சுறுத்தல்.
ஆனபடியினால்.....
என் இந்திரியத்தில் உயிர்ப்பிக்கும் சிசுவுக்கு
யுத்தப் பயிற்சியை கருப்பையுள் நடத்துவதே
கால்வாசித் தலைமுறைக்காவது
மிக்க
உசிதமாய் இருக்கும்
அல்லவா!

21-12-1985.

*குஞ்சு நோனி = சிறு பிள்ளை

பாலாட்டிகள்

குழந்தாய்! உனக்கு நான்
முலையைத் திறந்து பாலாட்டுவது
சங்கடமாய் இருக்கிறது.

நீ என்
பூவரசம் மொட்டுத்தான்
வால்வெள்ளி பார்க்கவென்று நானெழும்பிக் கண்ட
நடுச்சாமப் பிறைதான்.

உயிர்தான்
இந்த உடம்பின் ஒவ்வொரு உரோமமும்
இன்னும் சொன்னால்
என்
நரல் இளமாங்காய் பித்து
எல்லாமே நீதான்.
என்வயிற்றில்
உண்டான காய்தான்.

அதிலொன்றும் குறையில்லை.
என் முகவெட்டை அப்படியே
உரித்துக் கொண்டு பிறந்த கிளிதான்.
அதிலொன்றும் குறையில்லை.

என்றாலும் உனக்கு நான்
முலையைத் திறந்து பாலாட்டுவது
சங்கடமாய் இருக்கிறது.

இந்த முலைப்பால்
என்

இரத்தம் நிறம்மாறி வருகின்ற அமுதம்,

கோதுடைத்த

கோழிக்கு கோழி ஊட்டாத ஒன்று.

மரங்களிலே கேருகின்ற

எந்தக் குயிற் பேடும்

தன்

நாக்குச் சிவந்த குஞ்சுக்குப் பிரியமுடன்

ஊட்ட விதியற்றுப்போன பொக்கிசம்.

இந்தப் பாலைத்தான்

பத்தியமாய் உனக்குத்தான்

ஊட்ட மிகவும் சங்கடமாய் இருக்கிறது

இன்றைக்கு நீ மொட்டு.

பனங்குருத்தைப் போல

போட்ட இடத்தில் மல்லாக்கக் கிடந்து

“உம்மா” என

உச்சி குளிர்ந்திட

கத்தி விறைக்கின்ற பாலரசி.

நானைக்கு.....

இது

என்ற

*திராய்க் குஞ்சு.

25—04—1986.

*திராய்க் குஞ்சு = செல்லமாக பிள்ளையைக்
குறிப்பிடுவது

கால்மாட்டுச் சுழற்சிகள்

மயிலா நானொரு

இறகை உதிர்த்திவிட்டுப் போவதற்கு?

கண்ட இடத்திலும் நின்ற இடத்திலும்

சூடு சுணையின்றிப் பேட்டோடு புணர்கின்ற

பெரிய கழிசறை

சேவற் கோழியா

சூத்தாம் புட்டியில் திறுவிவிட்டுத் திரிய?

என்னோடு எத்தனைபேர் மனக்குறுக்குத் தட்டினரோ?

இதயத்தை அடவுவைத்து

ஈக்கிற் சதையாட

வெந்து புழுங்கி காயத்தில் சுடுநீரை

ஊற்றிக் கொண்டு ஒப்பாரி வைப்பாரோ?

உலகெங்கும் மேல்மண்ணைக்

கீழ்மண்ணாய் மாற்றுகின்ற

அநியாயம்,

எழுகின்ற சூரியனைத்

துலாக்காலில் கட்டிவைத்து

ஈவு இரக்கமின்றி உரிக்கின்ற

அக்கிரமம்.

தாய்க்குப் பிள்ளையில்லை.

பிள்ளைக்குத் தாயில்லை.

வாங்கும் இருதயத்தைப் பொருத்துகின்ற நவயுகத்தில்
கொட்டைப் பாக்கும்
துள்ளித்தான் தெறிக்கிறது.

சகிக்க முடியுதில்லை.

கண் மாணிக்கம் பார்க்குதில்லை.

பூசி மினுக்கி அலங்காரம் பண்ணுகின்ற
முகத்தில் ஒட்டறையைப் படியவிட்டு மாநிடர்கள்
காலேத்தான் பேணுகின்றார்.

செருப் பணியும் அதற்குத்தான்,

சிங்காரம் பண்ணி மருளுவதை யோசித்தால்

ஒரு *மல்லிப் பேயனைப்போல்

மூளை கூழாகிறது.

கூசாமல்

ஒரு சொட்டுக்

கவலையுமே இல்லாமல்

சொன்னாலும் சொன்னான் நாற்றவாய் விஞ்ஞானி

உலகம் உருண்டையென்று.....

25—04—1986

*மல்லிப் பேயன் = முழுப்பைத்தியக்காரன்

கொம்பன் காற்று

உசம்புது காற்று.

ஒருமாதிரி தலையைச் சவட்டி.....

கொச்சிக்காய் கடித்த பாலரசிபோல
முழிசி மிலாந்தி.....

பிச்சைக்காரச் சிறுமியின் மயிராய்
முடிச்சுக் கட்டிச் சுருண்டு கிடக்கிற
பச்சை சிவப்பு
குரோட்டன் இலைகளைத் தொட்டுத் தடவி.....

ஈரும்

ஒட்டும்

தேடித் தேடி

பெண்டுகள் பேன்பார்க்கும் விதத்தை ஒத்ததாய்
நீக்கி விலக்கி.....

இவர்

காலம் இல்லாக் காலம் வந்த
மனிதர்!

என்னவோ எதையோ நினைத்துக்கொண்டு
நீண்ட நாட்களாய்
மிக நீண்ட நாட்களாய்
கோழி திருடிய கள்ளனைப்போல
நின்ற இடத்திற்கும் *விசளம் சொல்லாமல்
மாயமாய் மறைந்த *திண்டான் பாஞ்சான்.

பூவைப் பார்க்கிறார்.
புல்லைப் பார்க்கிறார்.
புல்லின் ஓலையில் முட்டையிடுகிற
கைக்குச் சிறுத்த வெண்பா வரைக்கும்
இந்த மனிதர் நினைத்த மாதிரி,

அழகவுமில்லை.
அழியவுமில்லை.
பழுக்கவுமில்லை.
புழுக்கவுமில்லை.

மனிதர் திகைத்து என்னை நோக்கினார்.
கரப்பான் பூச்சியை உறுஞ்சிக் குடிக்கிற
சீனாக்காரனின் எழுத்தின் தோதாய்
வானம் முழுக்க ஒட்டியும் விலகியும்
அழகு தருகிற வெள்ளியைப் பார்த்து
நான்மருண்டிருந்தேன்.
நான்மருண்டிருந்தேன்.

உச்சந் தலையால் நடக்க நினைத்தவர்
குப்பற விழுந்தார்.
எனினும் மீசையில்
மண்பட வில்லைபோல் நாலு பூக்களை
கிள்ளியெறிந்தார்.
அவையும்,
காய்ந்து போன சருகுச் சுக்குகள்.

10—06—1986

*விசளம் = செய்தி

*திண்டான் பாஞ்சான் = நின்றூற்போல் மறைபவன்

இதயத்துள் உறைகின்ற மேகம்

ஒரு சிறகுமுளைத்த கவிஞனப்போல
மேகம்
சுதந்திரமாய் திரிகிறது.

ஆகா

சிது வானம்.

அடியும் முடியும் தெரியவே மாட்டாத
திறந்து கிடக்கின்ற சுவனம்.

அதைப்பார்த்து மயங்குவதா?

இல்லை,

மேகத்தைப் பார்த்து மனம் ஏங்குவதா?

நான் நினைக்கின்றேன்,

இந்த நூற்றாண்டில் வெண்மேகம் மட்டும்தான்
பரி பூரணமான சுதந்திரத்தை
அனுபவிக்கின்ற ஒன்றென்று.

இது

தும்பிக்குக் கூட

சிறகுகள் நோண்டப்பட்டு

வாலில் கடதாசி முடியப்பட்ட யுகம்.

“மேகம்”

அதற்கு வாலும் இல்லை

சிறகும் இல்லை

வெட்டுதற்கு.

அதனால்தான் அது

சிறு குழந்தையின் மனப்போல பூக்கிள்ளி முகருவதும்

பிறகு கழிப்பதுமாய்

வானப் பூந்தோப்பில் மேய்கிறது மேய்ச்சல்.....

இந்த வகையில்தான்

நான் வெண்மேகத்தை விரும்புகிறேன்.

அதைப்போல நானுமொரு பஞ்சுப் பொதியாகி
நினைத்தால் நின்று

தேவையென்றால் நடைகட்டி

யாரின் கெடுபிடிக்கும் வால்முறுக்க மாட்டாமல்

வாழும் நிலையொன்று எனக்கும் கிடைக்குமென்றால்

எப்படி இனிக்கும் சுகம்!

இன்று

மிகவும் சுதந்திரமாய்,

ஒன்றுக்கு ஒன்று *குதிநக்கும் கொடுமைக்கே

இடமற்றுக் காற்றுப்போல்

திரிகின்ற ஒன்றென்றால்,

நான்

மீண்டும் வலியுறுத்த நேர்கிறது

அது வெண்மேகமாகத்தான் இருக்க முடியுமென்று.

என்பிரிய வெண்மேகத்தைப் பற்றி

இனியாச்சும் நானொரு

கவிதை எழுதவேண்டும்.

மனம்

அதி காலையைப்போல குளிர்ந்து கிடக்கையில்

இருக்கின்ற சுற்பனை அனைத்தையும் அனைத்தையும்

அள்ளித் தெளித்து

பஞ்சு மேகத்தைப் பாடி

சிம்மாசனமேற்றிப் பார்க்கத்தான் வேண்டும்.

11—06—1986

*குதிநக்குதல் = காக்காய்பிடித்து இழிவாகுதல்.

கவிதை எழுதாத ஒரு
கோடைத்தினம் 1986ல்

நான் சூரியனைப் பார்த்துத்தான் கொட்டாவி
விட்டிருந்தேன்.

இது

சரியான உஷ்ணம்.

கொடுமைகளைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்துப் போச்சோ?

இந்தக் கொதிப்பில் மண்ணுக்குள் நெழிகின்ற

நாக்குளியும் கருகும்

என்று..... மனதுக்குள் புலம்பி... ..

அப்போது அங்கே அழகா விரவியது

பாழடைந்த ஒல்லாந்தர் கோட்டையினைப் போல

வானம் கிடந்தாலும் *கவையிலீ,

மயிருதிர்த்தி வாலிபத்தை மீண்டும் பெறவிருந்த

கிழட்டுக் காகமொன்று

அழுத கரகரப்புள் தேனா கசிந்துவரும்?

நிச்சயமாய் இனிமையில்லை.

*நியாயமாய் இருந்தது உஷ்ணம்.

ஒருவகைப் புழுக்கம்.

திரும்பும் இடமெல்லாம் வெறுப்பான சூழல்.

ஆமாம் தெருவின்,
 வேலி ஓரத்தில் ஊர்ந்த சிறு நிழலில்
 ஊர் பேர் தெரியாத அன்னியப் பரதேசி
 வயிற்றின் உழைவைச் சமாளித்துக் கொள்ளுதற்காய்
 குந்தித்தான் போயிருக்கான்.
 இப்போ,
 நிலவு கிளம்பியும் அடிக்கிறது நாற்றம்.

14—06—1986.

*கவையில்லை = பரவாயில்லை

*நியாயமாய் = அதிகமாய்

நவீன இலங்காபுரி

(1986 ஆகஸ்ட் 10, கல்முனை இனக்கலவரத்தின்
வெறுப்பாக...)

சொன்னவன் யார்?

கேளு,

*“ஆம்ஸ்ரோங்” இன்னும் சந்திரனில் இறங்கவில்லை.

இந்த 1986 லும்

விஞ்ஞானம் தளைத்ததென்று சொன்னவனின்

வாய்க்குள்

மண்ணள்ளிக் குத்து

வாய்த்தையல் போடு

பேசாமல்,

இழித்த வாயனை இருக்கச் சொல்!

டேய்!

முட்டாளே நம்பு

சேய்மதியும் மிதக்கவில்லை

சத்தியமாய் பிள்ளை குழாய்களிலே பெற்று

கொஞ்சவில்லை, இரத்தம் பச்சை சிவப்பென்று

எத்தனையோ வர்ணத்தில் இருக்குதென்று நினைக்கின்ற

யுகத்துக்குள் வாழ்ந்துகொண்டு .....
சந்திரனின் கற்கள் கொண்டுவந்தானென்று
யாரப்பா சொன்னான்?
அடி பழசால் வாய்க்கு.

இங்கே!

கடலுக்குள் ஆய்வு நடத்துவதும் சுத்தப்பொய்
பெண்ணுடைய கருப்பைக்குள் உறைகின்ற
சதைக்கட்டி
குஞ்சாமணியுள்ள குழந்தையா? வேறேதுமா?
என்றெல்லாம் இவர்கள் அறிகின்ற அளவுக்கு
முன்னேற்றம் நடந்திருந்தால்.....

இந்த இராவணர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்?
முகத்தைப் பார்த்தால் மலைவிழுங்கிபோல
தெரிகின்ற அளவுக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணும்
மனுக் குலத்தின் துரோகி
உருமாறும் அரக்கர்
பட்டாளம் எங்கிருந்து கண்முன்னே தோன்றியது?

நீ நினைப்பது மாதிரி
இது நவயுலகே அல்ல
அனுமான் எரித்த இலங்காபுரி.

போய்ப்பார்,

இன்னும் சீதைகள் சிறையிருக்கக் கூடும்.

30—08—1986.

*(நீல்) ஆம்ஸ்ரோங் = சந்திரனில் இறங்கிய முதல்
மனிதன்.

பூனைக்கண் வெள்ளி

மூலைக்குள் இருக்கும்போதே எரிச்சல்.
போதாக் குறைக்கு எழும்பி நிமிர்கின்ற
தலைவாசல் தொங்கலிலே
வந்திருக்கு சனியன்.

பூனைக்கண் வெள்ளி!
கண்டால் எனக்கு * நரிவிரட்டுகின்ற
பூனைக்கண் வெள்ளி!

வெள்ளியென்றால் ஒரு வடிவு
* அந்தாசி அசில்
வேண்டாமா!

நாலும் சேர்ந்திருக்கும்.
அண்ணார்ந்து பார்த்தால் நக்கரைத்துக் கைதட்டும்
குழந்தைகளின் கண்ணுக்கும்
ஏதோ போல்தெரியும்.
பார்த்தாலும் பசியாறிப் போகும்.

இது எந்தக் காலத்தில்
விதைவிழுந்து முளைத்ததுவோ?

ஒரு காந்தம் தேய்ந்து
அதற்குள்ளும் ஆள்கொஞ்சம் எலிகொழுத்தாற்போல
கொழுத்துத் தனிமையிலே,
தனியேதான் எந்நாளும்

குறட்டைமீன் இல்லாத பள்ளத்துப் *பொட்டியாய்
திமிரோடு எழுகின்ற இவர்கண்ணில் வீரைக்
கொள்ளித் தணலள்ளி நின்றாற்போல் ஏறிய
ஆளில்லை. அங்கே...

அடை

சாத்து

கதவை

19—10—1986

- * நரிவிரட்டுகின்ற = பயமேற்படுகின்ற
- * அந்தாசி அசில் = ஒழுங்கான கட்டுக் கோர்பு
- * பொட்டியான் = சிறிய நன்னீர் மீனினமொன்று

தொப்பி சப்பாத்துச் சிசு

தொப்பி

காற்சட்டை சப்பாத்து

இடுப்பில் ஒரு கத்தி

மீசை

அனைத்தோடும் பிள்ளைகள் கருப்பைக்குள் இருந்து
குதிக்கின்ற ஒருகாலம் வரும்.

அந்த

தொப்பி சப்பாத்துச் சிசுக்களின் காலத்தில்
பயிர்ப்ச்சை கூட இப்படியாய் இருக்காது.

எல்லாம்

தருணத்திள் ஒத்தோடும்.

சோளம் மீசையுடன் நிற்காது.

மனிதனைச் சுட்டுப் புழுப்போல குவிக்கின்ற
துவக்கை ஒலைக்குள் மறைத்துவைத்து ஈணும்.

வெள்ளை சிவப்பு

இளநீலம் மஞ்சல்

என்று கண்ணுக்கு குளிர்த்தியினைத் தருகின்ற

பூமரங்கள் கூட

சமயத்திற்கொத்தாற்போல் துப்பாக்கிச் சன்னத்தை
அரும்பி அரும்பி
வாசலெல்லாம் சும்மா தேவையின்றிச் சொரியும்.

குண்டு குலைகுலையாய் தென்னைகளில் தொங்கும்.
இளநீர் எதற்கு?
மனிதக் குருதியிலே தாகத்தைத் தணிக்கின்ற
தலைமுறைக்குள் சீவிக்கும்,
கொய்யா முள்ளாத்தை
எலுமிச்சை அத்தனையும்
நீருறுஞ்சி இப்போது காய்க்கின்ற பச்சைக்காய்
இரத்தம் உறுஞ்சும் அந்நேரம் காய்க்காது.

வற்றூளைக் கொடி நட்டால்
அதில் விளையும் நிலக்கண்ணி.
வெண்டி வரைப்பீக்கை
நிலக்கடலை தக்காளி
எல்லா உருப்படியும் சதை கொட்டை இல்லாமல்,

முகர்ந்தால் இறக்கும்
நச்சுப் பொருளாக
எடுத்தால் அதிரும்
தெருக்குண்டு வடிவாக
உண்டாகிப் பிணமுண்ணும் பேய்யுகத்தை
வழிநடத்த..... ..
உள்ளியும் *உலுவாவும் சமைத்துண்டு ருசிபார்க்கும்
மனிதர் எவரிருப்பார்?
கடுகு பொரித்த வாசம்தான் கிளம்புதற்கும்
ஆட்கள் அன்றிருக்கார்!

இவர்கள்
பொக்கணிக் கொடியோடு பிறந்த ஒருவகைப்
புராதன மனிதர்களாய் போவர்.

20—10—1986

*உலுவால் = வெந்தயம்

தொட்டில்

பாப்பாக்கள் இனி
விரல் சூப்ப மாட்டார்கள்.
ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு யுகமா?
விரல் சூப்ப
கை நக்க
* காட்டுப் பீ விட்டுக் கத்த...

றப்பர் பொம்மையிலே உடலுறவு கொண்டு
கருக்கட்டும் காலத்துச் சிசுக்கள்
வாப்பாவின் பெயரென்ன?
அவர்களுக்குத் தெரியும்.
அவர் வந்த வழியென்ன?
அவர்களுக்குப் புரியும்.

உம்மா “இசாக்காலம்” புளிமாங்காய் சப்புகையில்
உப்புக்கல் வைத்துச் சப்பச் சொல்வார்கள்.
கருப்பைக்குள் இருக்கையிலே ஆகாரம் விழும்போது
ருசிபார்த்து குறைநிறையை தெரிவிக்கும் குழந்தைகள்.

நம்மைப்போல் கைசூப்பி
அண்ணார்ந்து பூப்பார்த்து
முலைப்பால் குடிப்பதற்கு அவர்களுக்கு நேரமில்லை.

விழுந்தாற்போல் அவர்கள்
எழும்பி நடப்பார்கள்.
எழும்பி நடக்கையிலே காலுக்குள் சிக்குகின்ற
பொக்கணிக் கொடியையும் கத்தரித்துக் -
கொள்வார்கள்.

பாப்பாக்கள் இனி
விரல் சூப்ப மாட்டார்கள்.
இந்தத் தொட்டில்
தாலாட்டுப் பாட்டுடெல்லாம்
ஆடவும் பாடவும் "உருப்படிகள்" கிடையாதே!

23—10—1986.

* காட்டுப்பீ = பிறந்து முதன்முதலாய் கழிக்கின்ற
கறுத்த மலம்.

கருக்கல்

அந்தப் பெரிய கரிய வாயகன்ற
சூட்டு மலைகளுக்குள்
பேயுறையும் சூட்டு மலைகளுக்குள்
சூரியன் போய்
ஒரு சப்பாணி மாதிரி உட்கார்ந்து கொள்ளும்.

வானமெல்லாம் என்னுடைய
இதயத்தைப் பிளிந்த குருதி
வியாபித்துக் கிடக்க,

இரவுப் பறவைகளில் நாலேந்து
*புறதானம் காட்டித் திரிந்தாலும்.....
தலையாலே நெடுத்த
உலக்கை விழுங்கித் தென்னைகளின் மீது
இரத்தம் உறைந்து
முகம் செத்து
காகங்கள் விக்கிவிக்கித் துக்கிக்கும்.

யார் அந்த
மேகத்தைப் பிடித்து
ஓடாமல் சும்மா பனியுறைந்த தடம்போல
கிடக்கச் சொல்லியது?

இடைக்கிடை வீசுகின்ற காற்றில்

பூ கழன்று கொட்ட

அவளது ஞாபகம்,

அந்த குதிரைவால் கூந்தல்

*அமசடக்குக்காரி தலையினில் முடிகின்ற

சின்ன மலர்களின் சாயல்

எல்லாம் மனக்கண்ணில் வந்துவந்து நிற்க,

நான்

மேலும் பலதடவை வானத்தை ஆராய்வேன்.....

திசையறி கருவியும் காட்டாத அந்த

திசையில் தெரிகின்ற இருண்ட கண்டத்தில்

இன்னும் ஒருவெள்ளி முளைக்கின்ற சாத்தியம்

இல்லை.

ஏனிந்த இருள்?

24—10—1986.

*புறதானம் = பெருமை.

*அமசடக்குக்காரி = எல்லாவற்றையும் முடி

மறைக்கின்றவள்.

சிலும்பல்கள்

உன்வரையில் இந்த
அத்தமரம் பூக்கவில்லை சகோதரி.
வருந்துகிறேன்.
நீ வாழ உத்தரிப்பேன்.
தள்ளி இருந்தேனும் உன்நலத்தில் கணவைப்பேன்.
விருப்பமென்றால் தொடர்ந்தும் பழகு.

நான் அண்ணன் தம்பி உறவென்று நெசவடித்த
நமது உறவெல்லாம்
நெடுநாட் பழக்கத்தில் நீண்டதுதான்.
ஓராண்டா?

இல்லை, ஒன்றோடு இன்னும் ஒன்றைக் கூட்டுகின்ற
ஈராண்டா?

ஆறாண்டு, ஆமாம் பிறந்தபிள்ளை பள்ளிக்கு ஓடுகின்ற
நெடிய காலகட்டம்.

கிட்டத்தட்ட கழுதைக்கு ஒருவயதைக்
கூட்டிக் காட்டுகின்ற எல்லை.

நினைத்துப் பார்த்தால் இனிப்பாயும் இருக்கிறது.

வசந்தகாலத்து நிழல்வாகைக் கொப்பொன்று

பெயர்ந்து விழுந்ததுபோல்

உன்னை நினைத்தால்தான் மனச்சோர்வு எழுகிறது.

இப்போது கேள்.

நான் வருவேன், எங்கே?

அலுவல் தளத்திற்கு.

நீ தலையில் பூச்சுடி இருக்கின்ற சில காலைப்
பொழுதுகளில்

நான் வருவேன், எனது

கடமை நினைப்புக்கு.

உனக்கு குண்டுமல்லிகைப் பூவாசம் கொண்டுவந்து
நானெங்கே தந்தேன்?

காற்றுக்குப் பறக்கும்

உனது * கொட்டான் கூந்தலிலே ஒருமயிராய் மாறி
நானெங்கே சிக்குவைத்தேன்?

நீயேன் கற்பனையில் மணங்குடித்தாய் என் ஈரல்
கொழுந்தே?

இந்தக் கவிஞனுக்கு இப்படியாய்

தொல்லைகள் சங்கடங்கள்

எல்லாமே உண்டேதான்.

என்றாலும் உன்பெயரால் இதயம் நோவெடுக்கும்.

நெருஞ்சி குத்தியதாய் ஒருசொட்டுக் கூடித்தான்

அதிலே வலியிருக்கும்.

மடைச்சி! என்பிரிய மடைச்சி!

ஈர்க்கும் இல்லாமல் பசையும் இல்லாமல்

வெறும்தாள் ஒட்டி நூலில்லா பட்டம்

நீயேற்ற நினைத்தாலும் அது நடத்தல் சாத்தியமோ?

இதோ என்னுடைய உள்ளத்தை எட்டிப்பார்.

இதற்குள் உன் பரிவு,

நீ அடிக்கடி சொண்டு நீட்டுகின்ற பொய்க்கோபம்,

எல்லாம் இருக்கின்ற அந்தஸ்தை நோட்டமிடு.

என் இரத்தம் தவறுதலாய் தீவளர்த்துக் —

கொண்டதையும்

மன்னிக்க முடியும்தான்.

30—11—1986.

* கொட்டான் கூந்தல் = கட்டையான கூந்தல்

ஒன்றிப்பு

ஆனாலும் மழைதான்.

நீ கூப்பிட்டுக் கத்தியும் எழுந்துவர முடியாமல்

*கவட்டுக்குள் கைவைத்துப் படுப்பேன்

காலுக்குள் பூனை மனிதச் சூட்டிற்காய்

எப்போதோ வந்து *வாடி அடித்ததையும்

நீ கூப்பிட்ட சத்தத்தில் *பதாலித்து முழித்துத்தான்

அறிந்தேன், ஆனாலும் எழுந்துவர முடியவில்லை

கவட்டுக்குள் கைவைத்துப் படுப்பேன்.

நீ வந்து திறந்த கதவின் இடுக்காலே

என் கண்பார்வை சென்று தலைவாசல் தங்குகையில்

தெரிகிறது அலரி தலைகவிழ்த்து நிற்பதுவும்,

மல்லிகை சந்திறங்கி அடைமாரித்தாக்கத்தால்

கட்டுக்கோப்பே குலைந்து விரித்தவிரல்

போல தூங்குவதும் அதன்கீழே சில கோழி

தோப்புக்கரணம் போட நிற்பதைப்போல்

நிற்பதுவும், இன்னும் மண்ணூறிக்கிடப்பதுவும்

தெரிகிறது, சிணுசிணுத்த மழைத்தூற்றல் கூடத்தான்.

காலைப் பொழுது

சூரியனே வரவில்லை.

அண்ணாவி இல்லாமல் பொல்லடிக்கும் விதமாக
எல்லோரும் பகலென்று எழுந்து செயற்படுதல்
மாரிமழைக்கும் உற்சாகம் ஊட்டியதோ?

கொட்டைப் பாக்காய் துளியும் பெருக்கிறது.

என்றாலும் எனது கவட்டுக்குள் கையிருக்கும்.

கால்மாட்டில் படுக்கும் பூனைக்கும் எனக்குமொரு
இணக்கத்தைக் கொண்டுவந்த அடைமழைக்கு

எங்கள்து

நிலைப்பாடு தெரியாது.

அது அடிக்கும் பலத்த அடி

பாலம் உடையும்.

நடைபாதை துண்டிக்கும்.

உம்மா!

நீமட்டும் கத்தாமல்

போ.

01—12—1986.

*கவட்டுக்குள் = தொடை இடுக்குக்குள்

*வாடி அடித்தல் = இடம்பிடித்தல்

*பதாவித்து முழித்தல் = திடுக்கிட்டு விழித்தல்

செத்தமரமும் சில மைனாக்களும்

சில மைனாக்கள் வரும்.

இந்த மரத்தில் உட்கார்ந்து பேனுதிர்த்த

இந்த மரத்தின் பூவை

கொத்த

கோத

கொண்டாடிப் பறக்க

சின்னதும் பெரிசுமாய்

மைனாக்கள் வந்துவந்து சேரும்.

மரம்

ஆணி வேரே அறுந்து நிற்பது

கொத்தவரும்

கோதவரும்

மைனாக்கள் பார்வைகளில் தெரியாது.

கட்டிய கன்னி பூக்காமல் உதிர்கின்ற

சாபக் கேட்டிற்கு இந்தமரம் ஆளாகி

சும்மா இலை சலசலத்து

காற்றுக்கும் கொஞ்சம் அசைந்து

போலிப் பச்சையினை முகமெல்லாம் பூசி

உயிருக்குள் பழுக்கும்

இந்த மரத்தின் துயரங்கள் தெரியாமல்,

“கீச்சென” மைனாக்கள் வரும்.

ஒன்றாகி

இரண்டாகி

ஒரு கிளையாகிச் சிலவேளை

வரும்.

குந்தும்

பூக்களை மூக்காலே கோதும்.

மரம்

சோகத்தைப் புதைத்த சிரிப்புடனே

பூவுதிர் த்தும்.

மைனாக்கள் புறதானம் காட்டிக் களிக்கும்.

தொலையாது

மீண்டும்

நாளையும்

மைனாக்கள் வரும்.

ஆணி வேரே அறுந்து நிற்கின்ற

இந்த மரமோ

நிம்மதிக்காய் ஒருதடவை

சடசடவெனக் கிளைகளை உசுப்பும்

மைனாக்கள் வெருண்டு கலையும்.

08—12—1986.

அந்த வெல்வெட்டுப் பறவை

சா..... நெடிய முடத்தென்னை அடியில் நானும் நீயும்
உட்கார்ந்து விரல்நசித்துக் கதைத்துச் சிரிக்கையில்
வருமே,

சொல்லிவைத்தாற்போல கள்ளச் சந்திப்பு
அனைத்திலும் பங்கெடுத்து

நாம் பின்புறத்தைத் தட்டிவிட்டு எழும்வரைக்கும்

அந்தக்கால் மாறி இந்தக்கால்

இந்தக்கால் மாறி அந்தக்கால் என்று

ஒற்றைக் காலில்நின்று நமக்காக

ஆட்பார்த்து அறிகுறிகள் சொல்லிடுமே,

வெல்வெட்டுப் பறவை

வால் மினுங்கும் வெல்வெட்டுப் பறவை

அது முக்குத் தொங்கலில் எச்சம் அடித்தாலும்

அந்நேரம் மணம்தான்.

அது ஒரு காலம்.

காதல் கிறுக்கு தலையில் இருந்த

நாம் பெருவிரலில் நடந்த நேரம்.

அப்போது வானம்

எட்டிப் பிடித்தால் கைக்குப் படுகின்ற

ஒரு முழ இரு முழத் தூரத்தில் இருந்தது.

ஏன் உனக்குத் தெரியுமே

அண்ணார்ந்து நீ சிரித்தால்

நிலவிற்குக் கேட்கும்.

வானுக்கும் உச்சியெல்லாம் பூப் பூக்கும்.

நமக்காக அந்தத் தனியிடம் அமைந்தது
 ஒரு வரப்பிரசாதம் இல்லையா?
 அந்த யாருமறியாத இடுவலுக்குள்ளும்
 நமது கள்ளச் சந்திப்பு நிகழ்வதை
 அறிந்ததுபார் செங்கண் வெல்வெட்டுப் பறவை.
 ஞாபகம் இருக்குமே;
 நீ மண்கிள்ளி எறிந்து
 “சூய்” என இடைக்கிடை அரட்டுகின்ற
 வெல்வெட்டுப் பறவை.

அதற்கும் அப்போது வால்முனைத்த பருவம்.
 சிறகின் ரெண்டு பொருத்துகளுக்குள்ளும்
 சதை பிடிக்கும் வயசு.
 வாலுக்குள் இருந்த தூறல் மயிர்கள்
 உதிர்ந்ததோ இப்போது உருமாறிப்
 போனதோ?

“கீச்சென” வரும் என்ன.....
 ஆனால் நாம் எழும்பும்வரைக்கும்
 வாய் அசைக்காது.

சே... தின்ற விதையைக் கக்கித் தரும்
 வஞ்சகமே இல்லாத பட்சி.
 நம் காதலுக்கு அது ஒரு ஜீவன் போல,
 யோசித்துப்பார்த்தால் நெருப்பு நெருப்பாக
 வருகிறது.
 ஒரு செங்கண் குருவிகூட அங்கீகரித்த நமது
 காதலை
 இவர்களேன் பழமாகவும் கொட்டையாகவும்
 பிரித்துச் சிதைத்தனர்;

வைத்திருப்பேன்;
 உனது கடிதங்கள் அனைத்தையுமே வைத்திருப்பேன்.
 தைத்துப் பொருத்தி அவற்றை ஆடையாய்
 உடுத்துக்கொண்டு திரிய.....

13—03—1987.

பூமரத்துச் சந்தி

சந்தியோ பெரும்சந்தி

*ஒரு சாதிப் பொடியன்கள் சுற்றுகின்ற வட்டாரம்
நாலுபக்கம் கண்ணெறிந்து துணிச்சலுடன்
பார்த்தால்
வேலிக்குள் ஆளுகும்பும் பகுதி.

சந்தி முழுநாளும் இருளுறையக் காரணமாய்
நிற்கிறது வாகை.

பேய்ச்சி பூ அள்ளித் தலையில் வைத்ததுபோல்
ஊத்தை நிழல் வாகை பூக்க.

ஓராயிரம் இல்லை ஒன்பதினாயிரம் இல்லை
பதினையாயிரம்

காகங்கள் கூடும் பின்கலையும் கொப்புகளில்
கூட்டம் நடத்தும் கைதட்டும் ஒருசிலது
தலைகீழாய் கூடப் பறக்கும்.

சந்தியோ பெரும்சந்தி.

நாலு வாகனங்கள் பெயர்ந்து பிரியுமிடம்.
வாகை பூத்து தெருவெல்லாம் பூப்பரவ
அப்பக் கிழவிக்கும் ஓராசை.

பித்தம் வெடித்து தோற்சுருங்கிப் பொருக்குப்
பறந்த கால்களைத் தூக்கிவைத்துப் பூப்பூவாய்
கிளிப் பிள்ளை போல நடக்க.

ஆசையைப்பார் ஆசை
வாலுசத்திப் பின்புறத்தைப் பணித்துப்
புழுக்கையிடும்
மணியாட்டுப் பெட்டைக்கும் இப்பொழுது
பூத்தேவை.

பள்ளிக்குப் போகின்ற *சரக்குகளைக் கண்டு
உறுமி இளைக்கின்ற சொறி நாய்க்கும் கூடத்தான்.

நிழல்வாகைப் பூப்பொறுக்க பிள்ளைகளும் வருப் .
பள்ளிக்கூடம் இல்லாத நாள்பார்த்து
உருவி உதிர்த்தி பூப்பொறுக்கி விளையாடும்.

சந்தியோ பெரும்சந்தி
ஒரு சாதிப் பொடியன்கள் சைக்கிள்விட்டு
சைக்கிள்விட்டு
பள்ளம் விழுந்த இவ்விடத்தில் இன்னுமொரு
“கொளுகல்” கதைக்கும் கண்முக்கு முளைக்கிறது.

15—05—1987.

*ஒருசாதிப் பொடியன்கள் = ஒரு விதமான
பொடியன்கள்

*சரக்குகள் = பெட்டைகள்

வெயிலை விழுங்கும் சிறுக்கி

நிறைமதியம் கூட இவளுக்கு விலக்கில்லை
கள்ளச் சிறுக்கி

கூந்தலுக்கு எண்ணெய்வைத்து மாதக்கணக்கிருக்கும்.
முள்முருக்கம் மிலாற்றைப்போல் மயிர்கள்.

கோரிக் கட்டி உச்சியிலே கொண்டை

இருந்தாலும் கைக்குள் அடங்காது பன்கூடை

போல கிளம்பியும் இந்தக் காப்பிலிச் சாதிக்கு

சூடில்லை, சுணையில்லை *மின்னிச் *சுரைகழன்று

இருந்தாலும்

இறுக்க நேரமில்லை, நாள்முழுக்க கடப்புக்குள்
நின்று கிறுக்கத்தான் பொடிச்சிக்குப் பகல்காணும்.

சும்மா மூக்கோடித் திரிந்த பெட்டை

நான் பள்ளிக்குப் போகும் காலத்தில் இவள்

தொடையில்

ஒரு கிள்ளுப் போட்டுவிட்டுப் போவேன்.

அரையில் ஒரு தழும்பு இவளுக்கு உண்டு.

கீரைப் பாம்பு விளைந்த வயிற்றோடு தெரிவாள்.

இன்னும் நான் கலியாணம் செய்யாத கட்டை
இவளைப் பார்!

பெண்பிள்ளை வளர்த்தி யாழ்ப்பாண முருங்கைக்கு
ஒத்ததுதான்

என்னைக் கண்டாலும் இவளுக்கோர் சிலிர்ப்பு.
பேய்ப் பெட்டை

ஆளறிந்து கொள்ளாத முன்கூத்தைப் பல்லீ.

முகம் கொஞ்சம் வெளிப்புத்தான்.

இடித்த மாலைப் போல இல்லாமல்

சந்தனத்தை உரைத்த நிறம்

உதட்டில் எவன்கடித்தான் ஒரு வெடிப்பு?

இவளுக்கு மூத்தவள்

அவளுக்கும் மூத்தவள்

ஒருத்தியுமே இவள்போல இல்லை.

* கடப்புக்குள் இவள் நின்று எடுக்கின்ற நளினம்
எவன் மனதைச் சுண்டா?

கூசாமல் பார்ப்பாள்.

நாம் குனிந்து போனால்

இன்னும் ஒருபடிக்கு ஏற இறங்க

நோக்கி விடுப்பெடுப்பாள்.

பெட்டை உண்டான காலம்தான் சோற்றுக்கும்
பஞ்சம்.

“வாப்பா”

அவருமொரு வாப்பா;

தொந்தி வயிறன் வீட்டுக்குள் கிடப்பான்

மகள் நின்று தெருவில் எடுக்கின்றாள் நெருப்பு.

06—08—1987.

* கடப்பு = வழி

* மின்னி = காதில் அணியும் ஆபரணம்

* சுரை = காதில் பின்புறத்தில் இருக்கும் மின்னி
யின் ஒரு பகுதி இது மின்னி விழாமல்
பாதுகாக்கும்.

காதற் குதிரையும்

அழுக்குப் பொதிசுமக்கும் கழுதைகளும்

நாணல்கள் எரிந்தனதான்

நாம் விட்ட பெருமூச்சு காடுகளும் எரிய

தீயாகிக் கொண்டதுதான்.

என் தேவீ!

என் இதயப் பசுந்தரையில் மேய்ந்த சிறுகுருவி!

வேதனையின் வலைக்குள்ளே நாங்கள் அகப்பட்டோம்.

உன் நுனிமூக்கில் தெரிகின்ற செந்நிறத்து மூக்குத்தி

இனியெந்த மதன்முகத்தைக் கிழிக்கும்?

என் கன்னத்தை அது கிழிக்கும், காயங்கள் அதால்

தோன்றும்

காயத்தை உனது விரல் தடவும், உடனடியாய்

ஆறும் என்றெல்லாம் இரவுகளில் தான் நினைத்தேன்.

அந்தச் செந்நிறத்து மூக்குத்தி என் முகத்தைக்

கிழிப்பதற்கு

உன் மூக்கும் தவிக்கையிலே முயற்சி பிழைத்தது

பார்.

இது நுனிநாக்குக் காதலல்ல
 குட்டி நாக்கிலுமே சொற்பிறந்து சரசங்கள்
 பொழிந்த காதல்தான், பிறை நெற்றி கண் மீன்கள்
 என்று வர்ணிக்கத் தெரியாத கவிஞனாவன்,
 உன் மனதை வர்ணித்தேன் மாளிகையை
 நானமைத்தேன்
 ஒரு புருவந்து உறங்காமல் துப்பரவாய்
 கவனித்தேன்

பார்;

வேதனையின் வகைக்குள்ளே நாங்கள் அகப்பட்டோம்.
 உன் செந்நிறத்து மூக்குத்தி, குதியுயர்ந்த செருப்பு
 ஆங்கில வார்த்தைகள் "வெரிநைஸ்" உங்கள் கவி
 என்ற பாராட்டு அத்தனையும் உயிர் பெற்று
 இப்பொழுது என்பின்னால் வரவர கனவுகளில்
 பாம்பு கடிக்கிறது, வெள்ளியுமே கருகி
 என்மீது விழுகிறது, நீ.....

காதற் குதிரையிலிருந்தும் விழுந்தோம்.
 நம்பெயரால் அழுக்குப் பொதிசுமந்து
 மனிதக் கழுதைகள் திரிகிறதே கண்ணே!

06—08—1987

இறந்த காலத்திற்காய் எழுதிய துயரகீதம்
(01—10—1987ல் நிகழ்ந்த
எனது இடமாற்றத்தின் நினைவாக)

இன்னும் தூர வருகின்றேன்.
இருந்த இடமும் தூரம்தான்; ஆனாலும் இடம்மாறி
இன்னும் தூர வருகின்றேன்.

நானே எனைவிட்டும் தூரித்த பிறகு
இந்த நிலமென்ன?
நானிருந்த பழைய இடமென்ன?
என்றும் காட்டு மல்லிகைப் பூவாசம் வீசும்
என்மனதில்
இந்தப் பயணத்தின் காரணமோ
கீத தழும்பாய் விழுந்ததுதான்.

இன்னும் உலகம் விடியவில்லை.
நேற்று ராத்திரிகூட கூவிய சேவலின் தொண்டையை
அதன் கொண்டையைக், காதைக்
கிள்ளி எறியுங்கள்
இன்னும் உலகம் விடியவில்லை.
விடிந்திருந்தால் எனைப்பிரித்து தனிமையிலே
துவேஷித்த
“அயலூரான்” பேதம் ஜீவிக்க நியாயமில்லை.

இருந்தாலும் எனக்குள்

காட்டு மல்லிகைப் பூவாசம் வீசும்.

அயலூரான் என்ற தீத்தழும்பு இதயத்தின் ஓர்
மூலையில் விழுந்தாலும்

நான் துள்ளி விளையாடிய அந்த மாமரம்.....

என்னைப் புரிந்து நடந்து பூனைபோல் தனக்குப்
பணியவைத்த

அன்புள்ள சகோதரி.....

ஒரு நாள் அவர் கிள்ளித்தந்த முட்டையின்

மஞ்சல்கரு.....

நாங்கள் இருவரும் ஒரு மாதம் வரை பேசாமலிருந்த
கொடியதுயரம்

சமையலறையில் நான் உணவும் பழப்புளி.....

எனது சப்பாத்தின் “பிசுக்கிசுக்” சத்தத்தில்

தலையசத்தும் சொறிநாய்.....

பிரியங்களைத் தந்த முகங்கள்.....

நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும் சக்திகுன்றிப் போகிறது.
என் மெல்லிதயம் புறநடக்கும் தரை.

சிறு பூவிழுந்தால்கூட சுள்ளென்று வலிக்கின்ற
வெண்பஞ்சப் பொதி.

நினைத்துப் பார்த்தாலும் சக்தியின்றிப் போகிறது.

போகட்டும்

எனக்கு மீசை முளைத்த அந்த வசந்தகாலத்துக்
கட்டங்கள்

ஒரு எரி தழும்போடு பிரியாவிடை கூறட்டும்.
பொறுப்பேன்.

இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் வடித்துவிட்டால் ஆறும்.

ஒன்றுதான், மிகப்பெருங் கவலை ஒன்றுதான்;

சகோதரி தருவதாய்சொன்ன எனக்குப்பிடித்த

உலுவாக்கொட்டைக் கறிசோறு

அங்கிருக்கும் காலத்தில் தின்னக் கிடைக்கவில்லை.

25—08—1987.

விபத்துகள்

என் தோட்டத்தில் இருந்த ரோஜாவில்
 நேற்று விழுந்த பூ
 இரவு வந்து என்னைத் தழுவி
 சுகமா என்று குசலம் விசாரித்த தென்றல் காற்று
 ஜன்னல் இடவால் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த
 நிலவு, நிலவோடு சேர்ந்த வெள்ளி
 எல்லாமே என்னுடைய காதலியின் நினைவுகளைக்
 கொண்டு வந்ததைப் போல
 இன்று கந்தோரிலும் நீவந்து மனங்கிள்ளிப்போனாய்
 கிழவி...

நான் தொட்டால் அழும் நிலையிலுள்ள கவிஞன்
 ஆகாயப் பூக்களையும் ஊர்கோல முகில்களையும்
 அள்ளி அனைத்து விளையாடக் காத்திருந்து
 ஏமாந்து போன உயிர்.

இந்த - காதலியை இழந்த
 கோடை காலத்தில் நான்வரண்டு கிடந்தாலும்
 மாரியிலே செழித்திருந்த பயல்.
 கொஞ்சம் வானம் இருண்டாலே எனக்குவரும்
 பழைய
 வெள்ளத்தின் ஞாபகங்கள்.

நீயேன் என்கரம்பிடித்து அமுதாய்?
ஏதற்கோ நீ அமுதாய்; எனக்குள்ளே
நூறு குயில்கள் ஒன்றாகச் செத்தனவே!

அவளும் இப்படித்தான் என்கரம்பிடித்து அமுதாள்.
அந்த வண்ணத்துப் பூச்சி இறகுதிர்ந்த போது
தென்னைக்கு மறைவில்

அதன் உச்சிக் குலை அதிரும் சத்தத்தில்
இப்படித்தான் என்கரத்தை பிடித்து மடக்கி
அமுதாள்! கிழவி இன்றேன் நீயமுதாய்?

நான் தொட்டால் அமும் நிலையிலுள்ள கவிஞன்.
ஆகாயப் பூக்களையும் ஊர்கோல முகில்களையும்
அள்ளி அணைத்து விளையாடக் காத்திருந்து
ஏமாந்து போன உயிர்.

ஏதற்கோ நீ அமுதாய்?

காரணத்தை அறிவதற்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை;
ஆறேழு புகையிரதம் எனக்குள்ளே மோதினவே!

18—10—1987

இக் கவிதைகளை வெளியிட்ட
மல்லிகை, வகவம், வீரகேசரி
ஆசிரியர்களும், எம். ஏ. நுஃமான்
அவர்களும், வே. ராஜேந்திரா
வும், புனித செபஸ்தியார் அச்சக
ஊழியர்களும் என் நெஞ்சில் நிற
பவர்கள்.

இத் தொகுப்பின் உள்ளடக்கம், உருவ அமைப்பு
சம்பந்தமாக
வாசகர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை
எமக்கோ
அல்லது ஆசிரியருக்கோ
அறியத் தரலாம்.

வியூகம் வெளியீடு ——— ஒன்று —————

தால ஓட்டத்தில் புதைந்தும் புதையாமலும் தோன்று
 கின்ற கிழக்கிலங்கையின் கவிதை ததும்பும் கிராமியச்
 சொற்றொடர்களை கைவேலை வண்ணப்பாட்டுடன் கவி
 தையில் பின்னும் முயற்சி. வாழ்வின் தரிசனங்களை,
 எதிர்கால முனைப்புகளை புதிய படிமங்களின் ஊடாக
 தொற்றவைக்கும் கவிதைகள். ஈழத்துக் கவிதைப்
 போக்கில் தனித்துவத்துடன் நிற்கும் சோலைக்
 களியின் கவிதைகள் புதிய உணர்வுகளை நமக்குள்
 விரியச் செய்வன.

வியூகம்

